

CAPITOLUL ÎNTÂI

ÎN CARE PRIMIM VEȘTI DESPRE UN VIZITATOR IMINENT

Mai târziu, când mă înfruntam cu Molia Olăreasă sau când fugeam să-mi salvez viața de amenințarea Celor Dintâi, sau când eram ajutor de tunar pe nava *Sophonra* a lui Jack Havock, mă gândeam deseori la viața mea de dinainte, mai ales la acea ultimă după-amiază la Larklight, înainte să înceapă toate necazurile noastre.

Era o după-amiază obișnuită, se auzeau sunetele de zi cu zi ale casei: țevile mormăitoare de aer, mantalele șuierătoare de gaz și se simțeau mirosurile obișnuite de praf, mucegai și varză fiartă – mirosuri atât de familiare nouă, încât nici nu le mai observam. A, da, și mă certam cu sora mea Myrtle. Și asta era ceva absolut normal.

Eu voiam să ies pe balcon să privesc sosirea navei-curier, dar Myrtle era prea ocupată să cânte la pian. Încearca să învețe singură, folosind o carte imensă, ferfenițită și cenușie, intitulată *Manualul de pian pentru tinerele domnișoare*, astfel că exersa aceeași piesă la nesfârșit de luni de zile. Se numea *Cântecul păsării pe înserat* și suna cam

așa: „Ding dang, ding dang, ding, ding dong, ding dong, ding donggg zbang, cât de enervant!“ Sau cel puțin așa suna în interpretarea lui Myrtle. Sora mea zicea că ea e domnișoară și că are nevoie de realizări dacă vrea să strălucească în societate într-o bună zi, dar eu nu credeam că pianul va fi vreodată una dintre ele. Am și încercat să-i spun asta, dar ea a trântit pur și simplu capacul instrumentului și mi-a spus că sunt o bestie.

– Hai, Myrtle, vino, i-am spus. Credeam că-ți place să te uiți cum sosește nava-curier.

Ea râse amar, blazat, stil pe care îl exersase în ultima vreme în cadă. Trebuia să pară un răs matur.

– Nici nu sunt prea multe lucruri de făcut pe aici, răspuse ea. Cred că Larklight este cel mai plictisitor loc din tot universul. Dacă am fi locuit și noi în Anglia, ca o familie civilizată, aș fi putut participa la baluri și întruniri! Aș fi ieșit în societate și băieții m-ar fi invitat la dans. Până și în Bombay sau în Calcutta, sau într-una din coloniile americane am fi primit vizite și am fi socializat. Dar așa... suntem blocați în locul ăsta mohorât și îndepărtat... Of, de ce trebuie să locuim la Larklight?

Am încercat să-i amintesc că Larklight a fost casa mamei noastre și că fusese a familiei ei de secole. Mama iubise mult acele locuri vechi și, după moartea ei, tata nu se îndurase să le părăsească. Dar Myrtle nu voia să asculte nimic. Aruncă *Manua-lul de pian pentru tinerele domnișoare*, care pluti ușor înspre tavan și rămase acolo atârnat, paginile mișcându-se ușor, ca un liliac dezamăgit.

– Ia te uită! exclamă ea. Iar s-a stricat generatorul de gravitație! Găsește un servitor, Art, și trimite-l în camera boilerelor să-l repare.

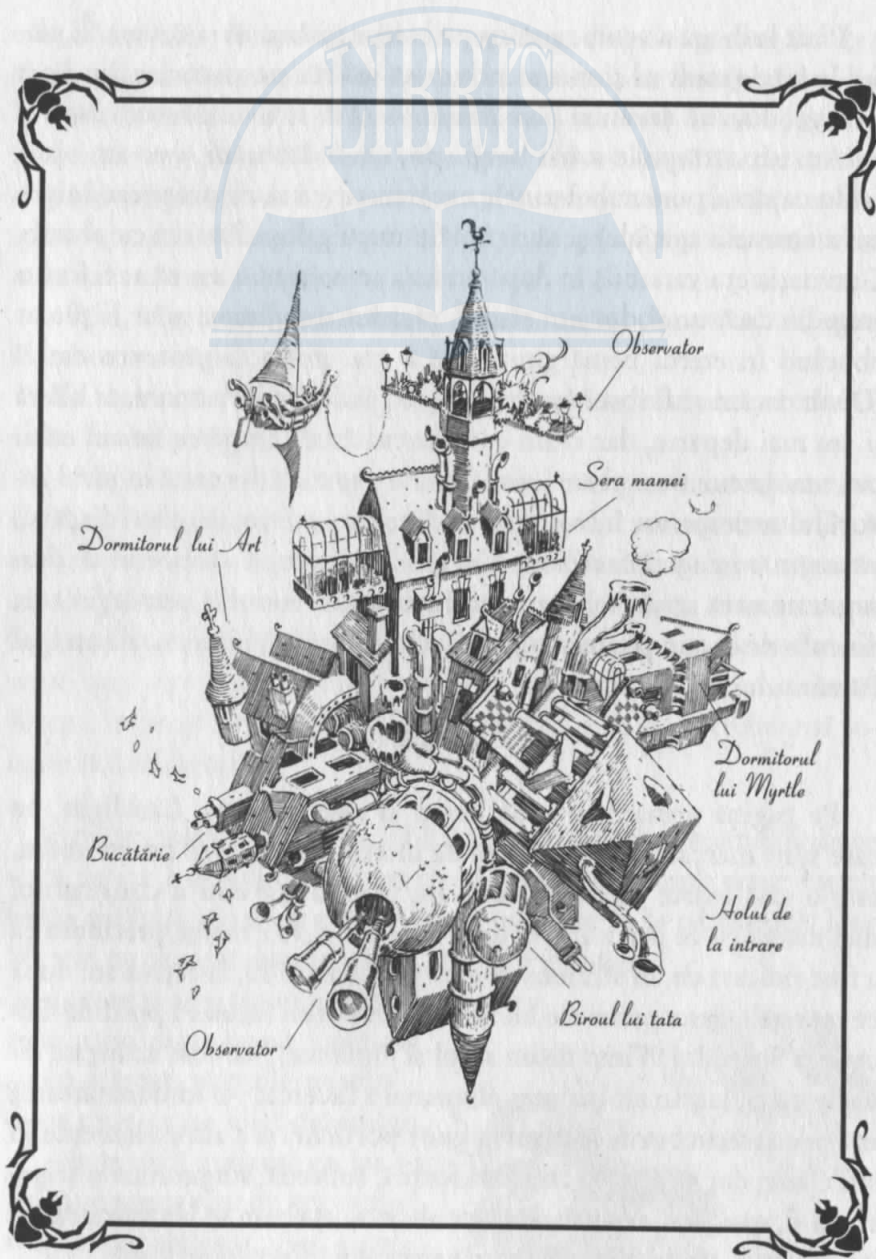
Până la urmă a venit cu mine pe balcon. Știam că o să vină. Îi plăcea la fel de mult ca și mie să privească sosirea navei-curier din Port George, doar că devenise prea domnișoară ca să mai și recunoască.

Am urcat treptele scării lungi spre ușa balconului și ne-am oprit acolo ca să ne punem pelerinele cauciucate (ca să ne protejeze împotriva umezelii spațiale) și să ne încălțăm cu galoșii întăriți cu plumb. Gravitația era variabilă în după-amiaza aceea și nu-i așa că ar fi fost o tragedie dacă unul din noi și-ar fi pierdut stabilitatea și ar fi plecat zburând în eterul nemărginit, fără a mai putea fi găsit vreodată?! (Decât dacă n-ar fi fost Myrtle, desigur, prilej de sărbătoare, zi liberă și așa mai departe, dar n-am eu norocul ăsta!) După ce ne-am echipat, am descuiat ușa și am ieșit. Chiciura spațială formată în jurul zăvorului se desprinsese într-un nor strălucitor, subțire, și, când dispăru, văzurăm o imagine familiară. Cornul Lunii umplea tot cerul de deasupra noastră ca un felinar uriaș în noaptea eterului nemărginit și, dincolo de ea, un pic într-o parte, sclipea ochiul albastru, mititel, al Pământului.

Pe pagina următoare e un desen al casei noastre, Larklight, pe care sunt marcate câteva puncte de interes. După cum puteți vedea, este o casă foarte veche. Nimeni nu pare să știe cine a construit-o, nici măcar cu ce parte ar trebui să stea în sus, dar mama pretindea că a fost ridicată de un strămoș de-al ei prin anii 1700, la câțiva ani după ce mărețele descoperiri ale lui Sir Isaac Newton făcuseră posibilă Cucerirea Spațiului. Timp de un secol și jumătate, i-au fost adăugate diverse părți, iar un alt înaintaș al mamei a încercat s-o îmbunătățească în epoca trecută prin adăugarea unor porticuri și a altor elemente în stil clasic, dar este tot o casă fără formă, șubredă, singuratică și friguroasă și, mai ales, departe de orice altceva, așa cum se învâрте singură pe orbita ei, undeva în adâncurile spațiului, dincolo de Lună.

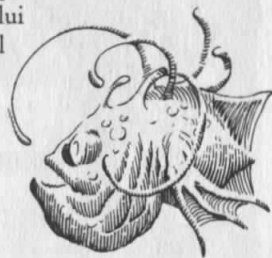
Era atâta pace acolo pe balcon; tăcerea adâncă a eterului deschis părea și mai adâncă după o zi întreagă de ascultat *Cântecul păsării pe înserat*. În ghivecele așezate de-a lungul balustradei, mai creșteau încă unele din cele mai delicate și cristaline flori spațiale, pe care scumpa noastră mamă le cultiva. Îmi amintesc că, atunci când aveam trei sau patru ani, era un ghiveci cu flori din astea pe pervazul camerei mele, și mă adormeam în fiecare noapte cu cântecele lor ciudate, fără cuvinte. Dar mama a murit, s-a pierdut la bordul pachetului *Semele* în 1848, pe când se ducea în vizită la o ruda în vârstă din Cambridgeshire. Nici tata, nici Myrtle, nici eu nu aveam priceperea ei de a crește și îngriji florile cântătoare, așa că, de-a lungul anilor, au amuțit una câte una.

Pentru a-mi alunga asemenea gânduri triste, am luat o plasă cu mâner lung dintr-un coș de lângă ușă, încercând să prind unul din peștii care zburau pe lângă noi.¹ Speram să fie unul dintr-o specie necunoscută științei, care să-l intereseze pe tata. Până la urmă tot ce am reușit să prind a fost un banal Zbârnâitor Roșu de grădină (*Pseudomullus vulgaris*), ca de obicei. Bancuri întregi de Zbârnâitori se furișează prin clapele de reglaj ale coșurilor de fum de la Larklight, ascunzându-se de prădătorii rechini-pungaș.

Eu voiam să păstrez peștele prins pentru cină, dar Myrtle m-a pus să-l arunc înapoi.

– Uite, a strigat Myrtle dintr-odată, și iată și nava-curier, mult mai aproape de Larklight decât m-aș fi așteptat.

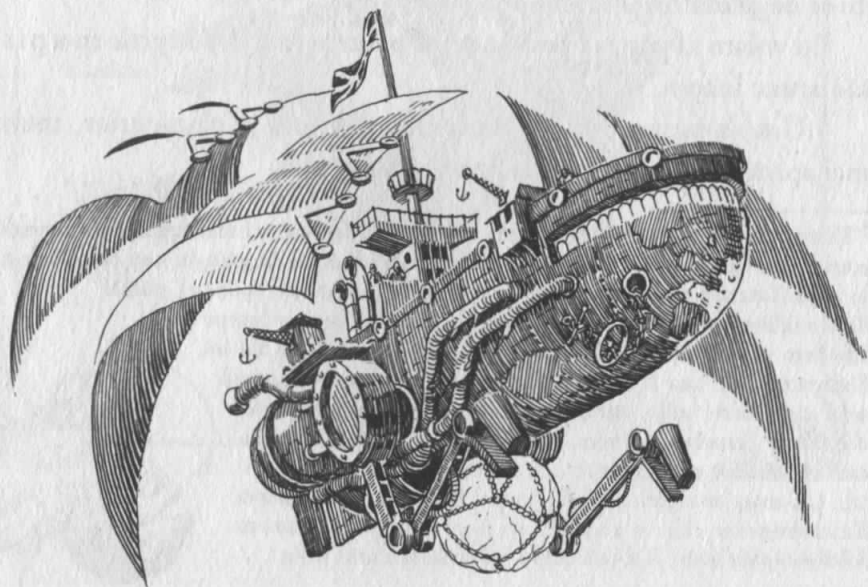
¹ Tata spune că peștii spațiali nu sunt chiar pești adevărați, ci mai degrabă Ihtiomorfi eterici. Dar seamănă foarte bine cu peștii, doar că unele înotătoare s-au transformat în aripi. Tata și-a petrecut mulți ani observându-i, deoarece, spune el, numai dacă studiem cu atenție fiecare detaliu al Creației, putem începe cu adevărat să apreciem Dragostea și Înțelepciunea Infinită ale lui Dumnezeu. Pe tata îl cheamă Edward Mumby și este autorul unei cărți foarte utile, intitulată *Câțiva Ihtiomorfi Necunoscuți din Eterul Translunar*. Avem câteva sute de exemplare depozitate în camerele pentru oaspeți, în caz că ați fi interesați să o citiți. Un coleg de-al tatei de la Institutul Regal pentru Studiarea Extraterestrilor chiar a denumit un pește după el. Se numește *Ichtiomorphus mumbii* și iată cum l-a desenat domnul Wyatt.

Era o navă verde-închis și de la depărtare arăta chiar ca un pește, doar că avea o umflătură imensă în partea din spate, la pupa, acolo unde erau motoarele alchimice. Se apropie de debarcaderul nostru bătând din aripile mari și din aripioarele de la cârmă, rapid și nervos, mișcându-se aproape la fel ca peștii. Echipajul era format din Ionieni – dar nu îi puteam vedea foarte bine deoarece erau înfășurați bine în costumele lor de marinari eterici și purtau ochelari de soare. Dar întotdeauna poți deosebi Ionienii, pentru că sunt niște tipi îndesați, mărunței și cu patru brațe. Eu am zis că ar fi amuzant să îi invităm înăuntru și să le ascultăm poveștile despre viața în eter, dar Myrtle a strâmbat din nas:

– Bineînțeles că nu, Arthur, sunt banali. Nici măcar nu sunt oameni, darămite englezi.

Așa că m-am mulțumit să le fac cu mâna, iar ei mi-au răspuns, în timp ce dădeau drumul la bulgărele uriaș de gheață alb-albastră care atârna în ghearele de sub navă și pe care îl manevrau astfel încât să intre pe gura jgheabului pentru gheață. Puteam simți până pe balcon vibrațiile produse de alunecarea bulgărelui înspre camera frigorifică din inima casei.

Pentru că eterul nu este îndeajuns de bogat pentru a ne asigura oxigenul pentru multă vreme, noi, cei care ne construim case în Ceruri, trebuie să ne bazăm pe livrări regulate de gheață, cu care servitorii noștri alimentează mașinile speciale care extrag oxigenul și îl pompează în casele și pe navele noastre. (De asemenea, ne mai oferă și apă proaspătă și locuri reci de depozitare pentru carne și legume.) Nava noastră curier ne aduce gheață o dată la trei luni, precum și lăzi de carne și fructe uscate, conserve, dulciuri și făină, ouă și celelalte ingrediente din care roboții noștri bucătari ne fac pâine și biscuiți. De obicei, ne mai aduc și scrisori și ziare.

În acea după-amiază, în timp ce nava se îndepărta, m-am întrecut cu Myrtle pe scări până jos la debarcader și am câștigat – uraaaa! Am deschis una din lăzile cu mâncare și am scormonit prin ea. Myrtle m-a certat pentru că sunt lacom, dar și-a schimbat imediat tonul când am scos la iveală un borcan cu caise confiate. Am mâncat câteva împreună și apoi am rupt ambalajul pachetului pe care ni-l lăsaseră Ionienii, în care se afla toată corespondența pe care Oficiul Poștal Central de pe Lună o trimitea la Port George.

Nu era mare lucru înăuntru. O prăjitură cu chimen de la mătușa Euphemia din Devonshire, o scrisoare pentru tata, câteva ediții recente din ziarul londonez *Times* și un număr vechi de o lună din *Illustrated London News*. Pe acesta mi-l smulse Myrtle din mâini înainte să mai apuc să văd și altceva în afară de ilustrația de pe copertă, care înfățișa o seră imensă.

– Vai, ce rochii drăguțe! se mâțâi ea, răsfoind-o și oprindu-se din când în când emoționată la vederea unei poze de-a doamnei nu-știu-care, din

nu-știu-ce oraș, îmbrăcată cu o rochie nouă de bal. Vai, ce mi-aș dori să pot vedea Londra, chiar și pentru o zi! Uite, Art! Regina și prințul Albert organizează o expoziție grandioasă unde vor fi expuse produse din tot imperiul. Sună nemaipomenit de bine. „Vor fi expodate din toată Marea Britanie, precum și din coloniile americane și din toate domeniile extraterestre ale Maiestății Sale, Marte, Jupiter și Luna...”

– Ei, na! i-am răspuns eu. Nici măcar nu guvernăm Jupiter, ci doar câțiva dintre sateliții lui.

Dar Myrtle nu dădu semne că m-ar fi auzit. Era prea ocupată să se viseze într-o rochiță cu volănașe, făcând reverențe în fața reginei.

– „Expoziția va fi organizată la Palatul de Cristal, citi ea mai departe. Această structură uriașă a fost proiectată de însuși Sir Waverley Rain¹ și a fost construită în uzinele lui de pe Lunile lui Marte. Este formată dintr-un schelet de fier, pe care sunt montate mii de ochiuri de cristale de sticlă, cultivate special pe câmpurile de cristal de la Polul Nord marțian ale companiei Rain & Co.” Vai, Art, cât de mult aș vrea să merg și eu!

Am lăsat-o să viseze în continuare cu ochii deschiși și am alergat pe scara spiralată ca să-i duc tatei scrisoarea. Servitorii zdrăngăneau prin bucătărie și prin sufragerie, pregătind cina, iar fumul din coșurile lor m-a făcut să strănut în timp ce treceam pe lângă ei. Tata nu a putut niciodată să găsească servitori umani care să vină tocmai până la Larklight să aibă grijă de noi, așa că trebuia să ne mulțumim cu unii mecanici comandați de la compania Rain & Co. Erau o imitație destul de reușită, dar se cam învechiseră, iar unii din ei scoteau mult fum atunci când li se umpleau rezervoarele. (Li se încingeau și

¹ Sir Waverley Rain este marele nostru industriaș și unul din cei mai bogați oameni din Sistemul Solar. Și-a început cariera ca un slujbaș neînsemnat la șantierele navale din Liverpool, dar geniul lui a ieșit rapid la iveală, făcând avere inventând Auto-Coșarul Patentat al lui Rain, un băiețel mecanic care putea fi trimis să curețe hornurile prea înalte sau periculoase pentru orfanii adevărați. În prezent, deține fabrici întinse pe Lunile marțiene, unde produce servitori automați și diverse tipuri de muncitori și de unde se lansează în multe alte aventuri ingineresti. Este o persoană retrasă care nu-și părăsește aproape niciodată casa, pe care a numit-o Fagii, de pe Marte.

mâinile astfel că Myrtle se plânga în permanență de faptul că rufăria era fierbinte.)

L-am găsit pe tata în observatorul lui, aproape îngropat în mulțimea de tuburi, rezervoare, conducte, telescoape și vrafuri de cărți în echilibru precar. În acvariul uriaș din mijlocul camerei, câțiva ihtiomorfi rari pluteau cu gurile deschise, inhalând particule de mușchi spațial. Un rechin-pungaș înfricoșător era deschis pe masa de disecție ca o carte, în timp ce tata îi desena cu atenție măruntaiele. În spatele lui, prin ferestrele mari și rotunde ale observatorului, puteam vedea cornul alb al Lunii.

– Oh, Art, a spus el, ridicându-și ochii din lucrarea lui și clipind înspre mine în felul lui vag și sălbătic, de parcă uitase că mai exist. Bietul tata! Nu mai ieșise niciodată din acel nor de tristețe care ne învăluise pe toți când am aflat de moartea mamei. Și eu mai eram trist uneori, când mi-aminteam și mă gândeam că n-o s-o mai văd niciodată. Dar deseori eram și fericit, mai ales când mă cățaram pe acoperișurile Larklight sau când imaginam aventuri pentru soldăteii mei de plumb și pentru navele mele spațiale de jucărie. Cât despre Myrtle, ea se concentra prea tare să devină o domnișoară, ca să fie tristă tot timpul. Dar tata se adâncise într-o melancolie permanentă.

